

Palmzondag

Jezus' intrede in Jeruzalem

De Goede Week begint en wij denken terug aan de triomfale intocht van Christus in Jeruzalem. De heilige Lucas schrijft: *Toen Hij dichtbij Betfage en Betanië kwam bij de zogeheten Olijfberg, zond Hij twee van zijn leerlingen vooruit met de opdracht: Ga naar het dorp daar vlak voor je. Als je er binnenkomt zul je een veulen vinden dat vastgebonden staat en waarop nog niemand heeft gezeten. Maak het los en breng het mee. En als iemand jullie vraagt: Waarom maken jullie dat veulen los?, zeg dan: De Heer heeft het nodig. Met deze opdracht gingen ze weg en troffen zij het zo aan als Hij hun gezegd had (Lc 19, 29-32).*

Wat een armzalig rijdier koos onze Heer uit! In onze ijdelheid zouden wij een energiek renpaard hebben gekozen. Maar Jezus laat zich niet alleen door menselijke overwegingen leiden, maar ook door goddelijke maatstaven. *Dit is gebeurd* merkt Matheus op *opdat vervuld zou worden wat bij monde van de profeet gezegd is: Zeg tegen de dochter van Sion: zie, uw koning komt naar u toe, zachtmoedig en zittend op een ezel, op een veulen,*

het jong van een lastdier (Mt 21, 4-5).

Jezus Christus, God zelf, neemt genoeg met een ezeltje als troon. Wij, die in feite niets voorstellen, spreiden onze ijdelheid en trots ten toon door te trachten op te vallen en de aandacht op ons zelf te vestigen. Wij verlangen dat anderen ons bewonderen en prijzen. De heilige Jozefmaria, die in 2002 door paus Johannes Paulus II heilig is verklaard, heeft uit die evangeliepassage lering getrokken. Hij vergeleek zichzelf met een verachtelijke "schurftige ezel". Ook al was hij nederig, toch zag hij ook in dat hij van God veel gaven had ontvangen, vooral de taak om de goddelijke wegen op aarde te openen door miljoenen mannen en vrouwen duidelijk te maken dat zij heilig kunnen worden door gewoon hun dagelijkse plichten te vervullen.

Jezus trekt Jeruzalem binnen op een ezel. Uit dit tafereel zouden wij enkele conclusies kunnen trekken. Iedere christen kan en moet zichzelf tot troon van Christus maken. Zo zijn de woorden van de heilige Jozefmaria ons koren op de molen: "Als Jezus, toen Hij vroeg om in mijn ziel en jouw ziel te heersen, naar een volmaakte plaats had gezocht, zouden wij een goede reden hebben om te wanhopen. Maar", voegt hij eraan toe, "Jezus was tevreden met een armoedig dier als zijn troon. ... Er zijn honderden dieren die mooier, nuttiger en groter zijn. Maar toen Christus zich aan het volk vertoonde, zodat het Hem

als koning zou kunnen toejuichen, nam Hij met dat dier genoeg. Dat komt omdat Jezus niets van doen heeft met berekenende en kille harten, met opvallende maar lege schoonheid. Onze Heer waardeert de vreugde van een jeugdig hart, een onopvallende gang, een stem zonder overdrijving, reine ogen en oren die open staan voor zijn woorden van liefde. Dat is de manier waarop Hij in de ziel regeert." (*Als Christus nu langskomt*, 181).

Laten wij Hem bezit laten nemen van onze gedachten, woorden en daden. Laten wij met name de eigenliefde verwerpen, die het grootste struikelblok vormt voor de heerschappij van Christus. Laten wij nederig zijn zonder ons op verdiensten te beroemen. Stel je voor hoe belachelijk het geweest zou zijn wanneer die ezel het gejuich van de mensen voor de Meester, als eerbetoon aan hem had beschouwd.

In een commentaar op deze passage uit het evangelie wijst Johannes Paulus II erop, dat Jezus zijn aardse leven niet beschouwde als een zoektocht naar macht, een verlangen naar succes of carrière of de wens om te heersen over anderen. Integendeel, Hij deed afstand van zijn voorrechten als gelijke van God. Hij nam de hoedanigheid aan van een slaaf, werd gelijk aan de mensen en gehoorzaamde aan het plan van de Vader zelfs tot aan de kruisdood. (Vgl. *Homilie*, 8 april 2001).

Enthousiasme is gewoonlijk van korte duur. Enkele dagen later zullen zij, die Hem met gejuich hadden

ontvangen, luid om zijn dood roepen. En wij, laten wij ons leiden door een enthousiasme dat voorbij gaat? Wanneer wij ons in deze dagen van de Goede Week geraakt voelen door de goddelijke genade, laten wij dan in onze zielen plaats voor Hem maken. Laten wij op de grond meer dan palm- of olijftakken uitspreiden; daar ons hart neerleggen, nederig zijn, kleine offers brengen, met anderen in het reine komen. Dit is de hulde die Jezus van ons verwacht.

Tijdens de Goede Week kunnen wij de belangrijkste momenten van onze verlossing opnieuw beleven. Maar, “om Christus op het einde van de Goede Week in zijn glorie te kunnen vergezellen, moeten wij zijn volledige zelfovergave tot de onze maken en ons volledig vereenzelvigen met Hem die stierf op Calvarië.” (*Als Christus nu langskomt*, 95). Daarvoor bestaat geen betere manier dan om aan de hand van Maria te gaan. Moge zij de genade verkrijgen dat deze dagen een diep merkteken in onze zielen achterlaten en voor ieder van ons aanleiding zijn om te groeien in liefde tot God en tot de anderen.

Maandag

Jezus in Betanië

Gisteren hebben wij de triomfale intocht van Christus in Jeruzalem herdacht. Veel leerlingen en andere mensen juichten Hem toe als Messias en koning van Israël. Op het einde van de dag was Hij moe en keerde terug naar Betanië, een dorp vlakbij de hoofdstad waar Hij gewoonlijk de nacht doorbracht wanneer Hij Jeruzalem bezocht.

Hij trof daar een gezin dat voor Hem en zijn leerlingen altijd ruimte had. Lazarus, die Hij uit de dood had opgewekt, was het hoofd van het gezin. Zijn zusters Marta en Maria woonden daar ook. Zij ontvingen Hem graag, blij om Hem te dienen.

In de laatste dagen van zijn aardse leven bracht Jezus veel tijd door met preken in Jeruzalem. 's Nachts kwam Hij weer op krachten in het huis van zijn vrienden. In Betanië speelt het tafereel van het evangelie van vandaag zich af.

Zes dagen voor het paasfeest, vertelt Johannes, ging Jezus naar Betanië. Zij gebruikten daar hun maaltijd. Marta trad op als gastvrouw en Lazarus was een van degenen die met Hem aan tafel zaten. *Maria kwam met een halve liter echte, zeer kostbare balsem naar Jezus toe, zalfde daarmee zijn voeten en droogde die met haar haren af. Het huis werd vervuld van de balsemgeur* (Joh 12, 1-3).

De edelmoedigheid van deze vrouw springt direct in het oog. Zij wil haar dankbaarheid tonen aan de Meester die haar broer weer tot leven heeft gebracht en voor zoveel andere gunsten die zij van Hem heeft ontvangen. Zij kon dat alles op geen enkele wijze terugbetalen. Judas, die ook bij de maaltijd aanwezig is, berekent exact wat de balsem kost.

Maar in plaats van de fijnzinnigheid van Maria te prijzen, uit hij kritiek: *Waarom is deze balsem niet voor driehonderd denaries verkocht en waarom is het geld niet aan de armen gegeven? Dit zei hij niet, omdat hij zo met de armen was begaan, merkt de heilige Johannes op, maar omdat hij een dief was en als beheerder van de kas inkomsten in eigen zak stak* (Joh 12, 4-6).

“De reactie van Jezus zelf is totaal anders” schrijft Johannes Paulus II. “Terwijl Hij op geen enkele wijze afbreuk doet aan de plicht van naastenliefde jegens de armen, voor wie de leerlingen altijd speciaal moeten zorgen – *de armen zullen jullie altijd bij je hebben* – kijkt Hij naar zijn naderende dood en begravenis en beschouwt deze zalving als een voor-

schot op de eer die zijn lichaam ook na zijn dood zal blijven verdienen, onlosmakelijk verbonden als deze is met het mysterie van zijn persoon." (*Ecclesia de Eucharistia*, 47).

Om een ware deugd te zijn, moet de naastenliefde geordend zijn. God komt op de eerste plaats. *Gij moet God beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw geest. Dit is het eerste en belangrijkste gebod. En het tweede gebod is even belangrijk: Gij moet uw naaste beminnen als uzelf* (Mt 22, 37-39).

Deze twee geboden vatten de hele wet en de profeten samen. Daarom slaan degenen, die geen aandacht hebben voor de noden van de Kerk en van de gewijde bedienaren met het excuus dat de materiële noden van de mens verlicht moeten worden, de plank mis. De heilige Jozefmaria schrijft: "Die vrouw in het huis van Simon de melaatse, in Betanië, die het hoofd van de Meester zalft met een duur parfum, herinnert ons aan het feit dat wij God heel veel eer moeten brengen. Al die pracht en praal lijken mij nog onvoldoende. In tegenstelling tot hen die de rijkdom aan gewijde vaten, kleding en schilderijen ter discussie stellen, horen we Jezus vol lof zeggen *opus enim bonum operata est in me*, zij heeft iets goeds voor mij gedaan." (*De Weg*, 527).

Hoevelen kiezen niet de kant van Judas. Zij zien wel het goede van anderen, maar willen dat niet erkennen. Zij houden zich bezig met het verdraaien van

bedoelingen, het leveren van kritiek, geweeklaag en het uiten van ongefundeerde meningen. Zij proberen, misschien om hun geweten te sussen, naastenliefde te reduceren tot louter het lenigen van materiële noden van de armen. Zij vergeten dat “christelijke naastenliefde zich niet alleen beperkt tot het laten deelnemen van de armen aan de economische vooruitgang; maar dat deze zich vooral richt op respect en begrip voor elk afzonderlijk individu, met diens intrinsieke waardigheid als mens en kind van God.” (*Als Christus nu langskomt*, 72).

De maagd Maria gaf zich volledig aan onze Heer en stond altijd klaar om de mensen te helpen. Laten wij haar vandaag vragen om onze voorspreekster te zijn opdat de liefde voor God en voor onze naaste in ons leven één zijn, als de twee kanten van een munt.